

El meu carrer.

Un relat de: [tapisser](#)

Com cada dia, menys diumenge, cap a allò de dos quarts de set em llevo i prenc una barreja d'anís, cassalla, pasta de dents i col-lutori a parts iguals. És una tradició familiar i trobo de mala educació trencar-la ara. El beuratge resulta una mica fort però deixa l'alè fresc o això és el que crec recordar que volia aconseguir amb la barreja.

Mirant com es van obrint les finestres i els balcons lleganyosos a casa dels veïns, una mica de puntetes des de la finestra de la cuina, aprofito per fer els estiraments que ja no recordo quin muscle estiraven.

Prenc el meu cafè amb llet i li porto, el seu, amorosament al llit, a la meva companya perquè sé que el gaudeix i l'assaboreix com un Beaujolais en boca d'un enòleg.

El pot d'escalfar la llet, oblidat sobre la flama, es crema fins que s'envolta d'una anella marró que la majoria de jornades, esdevé gairebé negre.

Obro l'aixeta de l'aigua calenta a la dutxa perquè es vagi escalfant mentre busco una muda al calaix de la roba interior.

Truca el timbre de la porta i, és estrany a aquestes hores.

Obro sense mirar per l'espell, perquè no recordo que vaig sentir a la ràdio que era una bona mesura per evitar robatoris.

M'hi trobo dos metres d'operari romanès envoltat per un nigul de pols que em fa creure al primer cop d'ull, que es Sant Andreu de les Reformes. Pregunta si a les tres seré a casa, a la qual cosa responc que segurament sí que hi seré. Em diu que ha de connectar no sé què. Fan obres.

Quan torno, passadís en dins, veig una taca lletgíssima al vidre de la porta de la galeria. Em dirigeixo a la cuina, m'armo amb el neteja vidres i el rull de paper i, em ve al nas aquella fortor de cremat que fa el pot de llet en quedar buit de llet però ple de pot i foc.

També em sembla sentir una remor que ve del vàter.

Com sóc un home valent hi acudeixo, el baf de l'aigua no em deixa veure el racó on tinc la dutxa però la humitat dels meus peus no presagia res de bo.

M'he deixat l'aixeta oberta!, i el terra és com el llac Ness, però vull creure que sense el monstre.

Es gasta més aigua a la dutxa que a la banyera, per més que diguin.

Sota el braç porto el rull de paper de cuina. M'és difícil tancar l'aixeta, la posició és forçada, rellisco i caic no tan llarg com sóc perquè el lavabo és petit i m'ho impedeix, en aquest ordre: la tassa del vàter, el mateix plat de la dutxa i el rentamans, deixant-me un record cada un a la seva manera, però tots tres amb resultat de cops. Quedo xop.

Ja que m'he mullat aprofito i em dutxo.

El rull de paper absorbent s'infla tant amb l'aigua de terra que es transforma en una roda de tractor, que donat l'escàs volum del bany he de treure per mor de compartir espais.

Sota la pluja de l'aigua tot sembla llunyà, m'abandono en el seu raig balsàmic. Ara no vindrà de vint litres més!

A l'hora de vestir-me, m'adono que m'he deixat la muda al rebedor.

Vaig a buscar-la i l'aigua m'acompanya tot el trajecte com si fes esquí aquàtic, descobreixo que per molt que diguin que no es poden posar portes al camp, a l'aigua tampoc.

He d'anar a comprar però primer he de recollir i fer el llit que després em fa molta mandra.

Vaig al dormitori i encenc el llum, una gran pila de tasses ja està pujant paret amunt i el terra és un mar de cafè amb llet que es barreja amb l'aigua del bany, ho hauré de fregar tot!

És que no recordo mai que la meva companya va morir fa dos anys.

Gaudeixo portant-li la tassa cada matí i recordant la seva cara de felicitat. Li deixo a terra pensant que ha anat a fer pipí. Potser no vull recordar que és morta. No ho sé.

Un cop fet el llit i recollida l'aigua fangosa del terra em faig una llista per anar a la compra si no, no recordo que he de portar.

Avui faré pasta i galtes de porc.

Baixo l'escala amb el cap relaxat, no em fa falta recordar a quin pis vaig, quan vegi el carrer seré a baix.

Cada dia la ciutat és nova per a mi (algun avantatge ha de tenir la meva desmemòria).

Visc, en el barri de Sant Antoni i fa pocs anys feien una campanya, crec recordar, a la qual, una cantant amb més o menys gràcia deia una cosa així: "A Sant Antoni centre comercial..."

Entre refillets es referia que hi havia botigues de tot i compradors per a tot. Ara no.

Només si la teva ànsia consumista té a veure, amb l'hostaleria pots triar i remenar entre barbes de diferents mides i idiomes que fins al moment no sabies ni que existien.

Déu nos guardi de necessitar una agulla!!!

Busco una tocineria normal i no la trobo. He d'anar a una falsa cooperativa d'aquestes on tot és envasat amb "porexpan" (amb el que costa que desaparegui aquest residu de manera natural).

Recordo que havia de comprar galtes de porc perquè em feia il·lusió de menjar-les, però la llista ha quedat a casa oblidada. No sé què comprar, tot és bonic.

Compraré pasta de dents que si no recordo malament, em fa falta, a més la caixa és vermella, molt llampant, i m'agrada. Estic gairebé segur que havia escrit alguna cosa de pasta a la meua llista recordatòria.

Carregat amb les galtes i quatre coses que he agafat per rostir-les, torno cap a casa convençut que el primer plat ha quedat en els prestatges d'algun "super"

Com sempre, m'entretinc parlant amb un o l'altre, sé d'un poble pirinenc que en diuen: "m'he enganxat en una romeguera" d'això.

Quan vull donar-me conte, han passat, segur, dues hores. Miro el rellotge i m'adono que me'l dec haver deixat a casa, i el mòbil també. Demano l'hora en una botiga i em diuen que gairebé són les dues. Se m'ha fet tard.

No és que després tingui res a fer però sóc molt estricte amb el meu horari quan me'n recordo.

A corre-cuita torno cap a casa, pensant

Que encara les he de guisar.

Es farà mol tard!!

Per arribar al lloc on he comprat les galtes he hagut de sortir del meu recorregut diari, la cansaladeria era una botiga nova per a mi.

No diré que m'he perdut però gaire bé.

Per un cas així tinc preparades unes molles per anar tirant a terra i marcar-me d'aquesta manera el nou camí, però me les he deixat, a casa, a l'altra jaqueta.

Però mentre hi hagi gent pel carrer, puc preguntar. En un racó de la jaqueta em vaig cosir un paper amb el nom i el número del meu carrer, ho busco amb la satisfacció de qui estrena alguna cosa.

Pregunto a un senyor, massa gran, per tenir el cabell tan negre.

-El carrer de la Cucurbitàcia número vint-i-sis, per favor?

-Ha d'estar aquí mateix. El carrer és aquest (me'n va assenyalar un) i el número que em diu deu ser a l'esquerra.

Li dono les gràcies car, l'educació no ha d'estar renyida amb la desmemòria i, enfilo en la direcció assenyalada per al dit.

Només girar la cantonada ja em sembla reconèixer la casa de menjar preparat, a la que recorro dos cops per setmana.

Vaig bé, la drogueria i el reguitzell de bars i restaurants que per fer-m'ho fàcil ara no es diuen així. Vaig bé.

Ara totes aquestes cases de menjar modernes es diuen: "the Lu-lù's bar, the brothers-in-law (economic meals)" i així...

Descarrego les bosses i per no deixar-me les claus dintre de casa, em vaig cosir una butxaca en un enginyós recó on queden amagades dins del forro de la jaqueta (penso que quan canviï el temps i ja no necessiti la peça de roba en qüestió no sé com m'ho faré).

No trobo el pany ni la porta, ni el portal, ni la façana de marbre que tants alleujaments ha donat als gossos del barri i a algun amo que havia arribat al límit.

Miro, una mica sorprès, les cases veïnes i reconec en elles l'emplaçament de casa meua, però on hi havia el pany, ara hi ha una porta d'aquestes que quan detecten la presència d'algú s'obren automàticament.

Em dono conte de què el noi que és darrere la barra servint, em mira i també ho fan dues noietes que s'estan menjant uns Muffins (magdalenes per entendre'ns) sucats en dos cafès amb llet.

Dec fer una fila divertida, claus en mà, buscant un pany que no existeix, parat davant d'una porta que s'obra sola rodejat de bosses de la compra.

Dic: - Aquí hi havia casa meua!!

El cambrer, en veure que era un cas que el superava ha anat a buscar al Xef, que també és l'amo.

El senyor, que es veu que en aquest moment estava esferificant alguna menja,

surt a veure'm una mica malcarat, com si fos mal moment el que havia escollit per a tornar a casa meua.

-Vostè dirà.

Deixo les bosses en un racó perquè no tallin el pas.

-Veurà, fins fa dues hores era inquilí d'una casa a la qual s'accedia per aquí i, ara hi ha un bar.....

-Un laboratori de cuina! (Em va dir el senyor una mica ofès).

Miri: hem trucat a tots els veïns i no ha respost ningú, hem pensat que era una casa abandonada i ens hi hem instal·lat.

-Jo...jo era a comprar i la resta de veïns deuen ser a treballar!

Una mica contrariat el xef va seguir dient:

-Doncs ara ja em dirà que farem. Muntar un laboratori d'aquestes característiques vol una forta inversió i jo no estic disposat a perdre els meus diners ni els de la societat que represento.

-D'aquí a menys d'una hora ve un senyor a casa a connectar no sé què (jo m'he compromès que hi seria).

Em va semblar que era el menys penós que li podia dir.

Em va respondre que com ell també era un home de paraula, m'entenia.

-Guaiti, passi per aquí darrere de la barra i serà a l'escala de casa seva.

Quan hagi marxat el tècnic, baixi a berenar que en parlarem de tot plegat.

Quan els dos metres de senyor romanès van acabar de connectar el que fora que s'hagués de connectar, eren les cinc més o menys.

Ho sé perquè és l'hora que la canalla surt de l'escola i vénen a berenar i a jugar a aquesta placeta tan bonica que va tenir a bé posar-nos l'ajuntament a l'interior de l'illa de cases.

M'alegra sentir els seus crits i rialles amb aquesta edat és el que han de fer:

Cridar i riure, que els problemes vindran sols i, no tindran temps ni de veure'ls acostar-se.

Sec a la galeria, tot mirant-los, i intento recordar el portal de casa. Em costa, em costa molt.

A la imatge borrosa del meu record s'hi afegeix, sense que ningú li doni permís i essent conscient del desig encobert de molts veïns de la casa, un ascensor de

fusta d'aquells amb pretensions modernistes de l'exemple barceloní. No molt gran però suficient per a no témer haver-te deixat de comprar res quan ets a casa.

Ara veig clarament el meu vell portal, cada veta grisa del seu marbre, a les parets i a terra, la filera de bústies que feien goig quan eren noves; fa molts anys, el gran portal de ferro i vidre....

Saps què?, no baixaré a parlar amb el senyor del bar.

No voldria que una vegada que recordo una cosa amb tant de detall, amb el realisme que ens dóna la memòria, la realitat em traís.